

Два дни преди да викатъ. мама въ конака, вечерята даскалъ Димитъръ бѣше слѣзълъ отъ планинитѣ въ Брѣстово. За първи пжтъ такова силно, неодолимо желание бѣше усѣтилъ непременно да види тета Мара. Сега нарочно за нея идѣше, макаръ да се излагаше на голѣмъ рискъ. Турцитѣ бѣха станали много подозрителни и бдителни. По всички пжтища бѣха поставили засади. Той знаеше това и все пакъ желанието му надвило. Едва се промжкналъ и пропълзѣлъ до нашата кжща.

Това бѣше безкрайно сладка изненада за тета. Тя изведнажъ забрави болестъта си. Като напълно оздравяла му се радваше, чуруликаше му и го утрупваше съ безбройни въпроси. Забрави и условности и свѣнь, защото бѣше извѣнь себе си.

Баба ги гледаше съ тжжна усмивка. Едно страшно предчувствие като червей се бѣше притаило въ съзнанието ѝ. То тамъ глождаше, разяждане, рушеше. Скърбътa на Тенка Бейрутлийката отвори още повече очитѣ ѝ, обезвѣри я. Страхa отъ бжднината сушеше нейната снага и смучеше жизнената ѝ енергия. Понеже тя нѣмаше навикъ да изказва своитѣ мжки дори предъ близки хора — бѣше много сдържана — затова страданията ѝ бѣха наистина огнени.

Преди зори даскалъ Димитъръ изчезна презъ задната врата къмъ рида. Тъмнината скри отъ насъ следитѣ му, но не ги скри и отъ опасността, която го дебнѣше отблизу.

Чичо Стоименъ отдавна не бѣше се връщалъ. Никаква вѣстъ нѣмаше за него.

На третия день рано сутринътa страшна новина се разнесе изъ Брѣстово, че ще бѣсятъ нѣкакъвъ комита. Пазаренъ день. Слънцето едва що бѣ огрѣло. Гръмъ порази българитѣ. Изгубиха и ума и дума. Понеже времето бѣше слънчево, топло, отъ цѣлата околностъ навалици селяни бѣха надoшли — да продадатъ нѣщо и да си купятъ това-онова. Турцитѣ нарочно бѣха избрали пазаренъ день, та предъ голѣмо множество да обѣсятъ комитата. Въ такъвъ случай новината щѣше да се разпространи по-на широко и